

[Thorkil Kristensen.]

det også, hvis vi skulle nå en forståelse, der kunne skabe tryghed, at komme ind på at tale om selve byggeriets omfang. En af de ting, der gjorde, at vor valutastilling sidste år blev så anspændt, var jo, at der var sat for meget byggeri i gang, så vi fik sortbørs-lønninger, og at der gennem byggeriet pumpedes en købekraft ud, som var med til at skabe den altfor store efterspørgsel, ikke mindst på forbrugets område, som er en hovedårsag til valutastabiliteten. Derfor måtte vi tale om byggeriets omfang, vi måtte nå til en forståelse med hensyn til, i hvilket omfang den højtærede boligminister i de kommende år kunne give lånetilsagn i henhold til boligstøtteleven, og i hvilket omfang han kunne give igangsættelsestilladelser, fordi det til syvende og sidst er dette, der bestemmer, hvor meget byggeri der til enhver tid vil være i gang.

Vi måtte også tale om de obligationssalg, hvorigennem byggeriet, der finansieres af staten, jo for en stor del finansieres i sidste instans, for selvom der er et løbende overskud på statsbudgettet i disse år, er et meget stort obligationssalg nødvendigt for at neutralisere den forøgede af pengemængden, som de store boligstøttelån skaber. Derfor måtte en overenskomst også omfatte en forståelse med hensyn til omfanget af det obligationssalg, som det vil være påkrævet at stille efter i de kommende år. Det ville være meget ønskeligt, om en sådan rammeoverenskomst, eller hvad man nu kan kalde det, kom til at række flere år frem i tiden, ja, gerne længere end de 2 år, som nogle af de her foreslåede love skal gælde, helst en 3—4 år frem i tiden eller noget lignende — jeg vil gerne i denne forbindelse sige: helst et stykke udover det næste valg, hvornår det så end måtte komme. Jeg tror, det ville have en gavnlig indflydelse på den valgkamp, der vil komme til at gå forud for det næste valg. Jeg tror, at en sådan overenskomst mellem de afgørende partier i denne sal ville have bidraget til skabelsen af en større tillid i dette land — og måske også andre steder — til vor økonomiske politik. En sådan større tillid er ikke blot tiltrængt, men den ville i sig selv naturligvis være en af de faktorer, der kunne bidrage til at skabe en bedre udvikling fremover.

Jeg tror, at også rent politisk ville en sådan overenskomst have været en vigtig og værdifuld faktor. Det var det, jeg sigtede til med, hvad jeg sagde om den kommende valgkamp, hvornår den så end måtte komme, fordi jeg tror, at hvis de afgørende politiske partier havde talt sig tilrette om nogle nødvendige retningslinier, ville det begrænse den undertiden noget uheldige konkurrence dem imellem, som har præget vore valgkampe, ikke mindst i 1953. Det ville måske så have afsløret sig, at afstanden mellem de standpunkter, som disse partier har med hensyn til de væsentlige ting, ofte er mindre, end det kan ses i den politiske debat og i dagspressen. Det hænger naturligvis sammen med, at afstanden økonomisk og folkeligt mellem samfundsklasserne lykkeligvis er blevet mindre, ikke mindst i løbet af dette århundrede.

Det lykkedes desværre ikke i det nedsatte udvalg at opnå en sådan overenskomst. Jeg beklager det meget. Det vil betyde, at den tiltrængte sikkerhed for den politiske stabilitet og den økonomiske politik fasthed ikke kan blive så god i den nærmeste fremtid, som det ville have været muligt, hvis vi kunne have talt os tilrette om en sådan overenskomst. Nu må vi nøjes med en ringere sikkerhed for en fortsat stabil økonomisk politik, end det ville have været muligt at opnå, hvis vi kunne have talt os tilrette om disse ting. Jeg håber, at det må kunne ske en anden gang.

Medens vi venter på dette, må vi naturligvis vende os til det andet store problem, jeg har talt om, det akutte valutaproblem, det, hvis løsning haster så meget. Det er på dette akutte valutaproblem, de foreliggende lovforslag sigter. Hvis vi kunne have indrammet dem i en aftale af den art, jeg taler om, kunne vi have taget mere hensyn til langtidsproblemet, end det nu er muligt, men nu må vi se at få det bedst mulige ud af situationen og så gøre ved det akutte, hvad vi kan.

Hvis jeg i dag var medlem af en regering, måtte jeg lægge afgørende vægt på hurtigst muligt at få gennemført betydelige forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Jeg mener derfor også, at vi, der ikke for tiden er medlemmer af en regering, har en pligt til at medvirke til, at dette kan ske. Det er begrundelsen for, at jeg er nået til det